

langt som det, hvori Beshyttelse mod Eftertryk er indbrømmet ved Loven af 29de December 1857 — 30 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar — eller om det bør sættes kortere, er imidlertid en Skjønssag. Det er vist, at man ikke kan paastaae, at der er nogen fuldkommen Analogi mellem de Mangfoldiggjørelser, hvorom der er Tale i det foreliggende Lovforslag, og Eftertryk, idet der altid bliver den Forskjel tilstede, at medens det oprindelige Manuskript ikke har noget væsentligt Værd, efterat Bogen er bleven trykt, saa beholder dog Maleriet eller Billedhuggerarbejdet, kort sagt, Kunstværket sin overveiende Betydning, selv om det er mangfoldiggjort i nok saamange Exemplarer, og forsaavidt man tænker paa saadanne Mangfoldiggjørelser, som forudsætte en mellemkommende Kunstnerisk Virksomhed, som Kobberstik eller Lithografi, saa er der ogsaa paa dette Punkt en ganske væsentlig Forskjel fra det egentlige Eftertryk. Derom er der ingen Tvivl; der kan altsaa ikke fra Eftertryksloven anføres nogen Grund til ligefrem at oversføre dens Bestemmelser paa disse Forhold; men man har troet, da denne Bestemmelse engang var indført i Udkastet, og da Valget imellem 10, 20 eller 30 Aar i og for sig er vilkaarligt, at kunne beholde den. Man har derfor taget Bestemmelsen i § 2 ganske, som den forelaa, og givet Kunstneren Beshyttelse imod Mangfoldiggjørelser ikke blot for hans Levetid, men i 30 Aar at regne fra Udløbet af Kunstnerens Dødsaar. Derimod har Udvalget ikke kunnet tiltræde den Bestemmelse i Slutningen af § 2, som indeholder en Begrænsning af den Ret, Kunstneren saaledes har, og som lyder saaledes: „Den i nærværende Paragraf ommeldte Ene ret bortfalder, naar de deri omhandlede Afbildninger i 2 Aar efter Udløbet af Kunstnerens Dødsaar ikke have været at erholde tilkjøbs.“ Det har ikke været Udvalget ganske klart, hvad denne Bestemmelse egentlig gaaer ud paa, hvad dens Forudsætning er, om den navnlig forudsætter, at der allerede er skeet Mangfoldiggjørelse af Kunstværket, eller at en saadan ikke er skeet fra Kunstnerens Side. Men hvad enten det ene eller det andet er Tilfældet, har man ikke fundet Bestemmelsen ganske heldig. Hvis nemlig Bestemmelsen

skulde komme til Anvendelse, selv om der ikke var foranstaltet nogen Mangfoldiggjørelse fra Kunstnerens Side, maa det, foruden at det i saa Fald ikke er heldigt udtrykt, derhos bemærkes, at det deels er et Brud paa det Princip, som ligger til Grund for nærværende Lovudkast, nemlig at Kunstneren skal have en ubetinget Ret, en Ret, der navnlig ikke er betinget af, at han selv har foranstaltet nogen Mangfoldiggjørelse af Kunstværket, til at forbyde Andre at mangfoldiggjøre det, og deels i mange Tilfælde vil kunne være ubilligt imod Kunstneren, som maaftæe f. Ex. engang i et flot Dieblil har gjort en Tegning, en Skizze eller noget lignende, som han siden fortryder og ikke ønsker gjengivet; det synes da lidt ubilligt, at man imod hans Villie vil gjengive det allerede 2 Aar efter hans Død. Men tænker man sig Bestemmelsen, som dens Affattelse nærmest tyder paa, som alene sigtende til det Tilfælde, at Kunstneren allerede har foranstaltet en Mangfoldiggjørelse af sit Kunstværk, saa forekommer det Udvalget, at den er mindre rimelig, idet den da gaaer ud paa at begunstige Den, der ikke har foranstaltet sit Kunstværk mangfoldiggjort, mere end Den, der har gjort det. Derhos har man fundet Bestemmelsen at være mindre hensigtsmæssig, fordi det altid staaer i Vedkommendes Magt, ved blot at tage en Fotografi af Kunstværket, at bevare Retten til at forbyde Andre at give en Gjengivelse i 30 Aar efter Udløbet af Kunstnerens Dødsaar. Udvalget har saaledes været ganske enigt i Bestemmelsen om, at Kunstneren skal være beshyttet imod Mangfoldiggjørelse af hans Arbejder i 30 Aar efter Udløbet af hans Dødsaar, og det har ligeledes fundet det aldeles rigtigt at beshytte Arkitekterne, som de kaldes, imod Beshyttelsen af deres Tegninger til Bygningsarbejder; men det har meent, at der da ingen videre Grund er til at indskrænke denne Beshyttelse yderligere i det paaapegede Tilfælde, end man overhovedet vil sætte den, nemlig til 30 Aar fra Udløbet af Kunstnerens Dødsaar at regne. Dette er nu en mindre Afvigelse fra Lovforslaget. Derimod har Udvalget ikke kunnet tiltræde Bestemmelsen i § 1 af det foreliggende Lovforslag, hvorefter det skulde være forbudt, som det hedder, til Salg at eftergøre en Kunst-